

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. C.** skazanego z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału
stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego **A. C.**

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu
z 18 listopada 2021 r. o sygn. akt II K 546/20,

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach

z 28 czerwca 2022 r. o sygn. akt: IX Ka 555/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
wobec skazanego A. C. zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z 18 listopada 2021 r. sygn. II K 546/20 A. C., został uznany winnym tego, że: w okresie od nieustalonego dnia października 2010 r. do 3 lipca 2017 r. w miejscowości Ł. woj. [...] oraz w miejscowości C. woj. [...], znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną J. C. w ten sposób, że znieważał ją słowami obelżywymi, poniżał, zmuszał przemocą do określonego zachowania, wyrzucał ją za drzwi, uniemożliwiając powrót do wnętrza mieszkania, kontrolował, opluwał, wszczynał awantury, w toku których szarpał i ciągnął ją za ręce, uderzał rękami i kolanem

po głowie, kopał po pośladkach, czym w dniu 21 maja 2017 r. powodował obrażenia ciała w postaci sińca przyśrodkowej powierzchni okolicy łokcia prawego, które spowodowały naruszenie czynności narządu jej ciała na czas poniżej siedmiu dni,

a nadto, że w okresie od nieustalonego dnia początku 2011 r. do 19 maja 2017 r. w miejscowości Ł. woj. [...], przemocą polegającą na przytrzymywaniu, chwytaniu i szarpaniu za ręce, wbrew woli i zgody pokrzywdzonej J. C. wyrażanej przez nią słownie oraz poprzez odpychanie go, wyrywanie mu się i uciekanie do łóżka małoletniej córki, z którego przyprowadzał ją siłą, ciągnąc za ręce, dążąc do pokonania oporu J. C., wykorzystując dysproporcję siły, doprowadził w ten sposób J. C. do obcowania płciowego, tj. winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., oraz art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Ponadto sąd I instancji, na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. C., tytułem środka karnego, zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną J. C. w sposób bezpośredni, telefonicznie, listownie i przez środki przekazu elektronicznego oraz zbliżania się do tejże pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 100 metrów – bez zgody Sądu – na okres 5 lat, wyjąwszy sprawy dotyczące bezpośrednio małoletniej córki stron – Z. C. (pkt II wyroku) oraz na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. C. – tytułem środka kompensacyjnego, obowiązek zapłaty nawiazki na rzecz pokrzywdzonej J. C. w kwocie 30 000,00 zł (pkt III wyroku), a także zasądził od oskarżonego A. C. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. C. kwotę 6 079,20 złotych – tytułem zwrotu kosztów procesu. W pkt V wyroku zasądzono także od oskarżonego kwotę 3 008,89 zł na rzecz Skarbu Państwa – tytułem kosztów sądowych (pkt V wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z 28 czerwca 2022 r. sygn. IX Ka 555/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt I wyroku) oraz rozstrzygnął w przedmiocie zwrotu kosztów

związanych z reprezentowaniem J. B. (dawniej C.) przez pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym (pkt II wyroku), a także zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa należne koszty sądowe za postępowanie odwoławcze (pkt III wyroku).

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach wywiódł obrońca skazanego A. C. podnosząc w niej zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz zarzuty dotyczące rażącego naruszenia praw, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie: art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.; art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 201 k.p.k. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.; art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k.

Obrońca w kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie i utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sandomierzu, jako sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach, w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kielcach, jako Sądowi II instancji, a nadto o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji, jaki oczywiście bezzasadnej oraz oddalenie wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia,

którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy.

Mając jednocześnie na uwadze, wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi

i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03]. Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna, nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

[SOP

[ł.n]